

**Ministerens kommentarer
til skrivelsen af 12. februar 1982 fra Foreningen
af Registrerede Revisorer**

I skrivelse af 12. februar 1982 til udvalget (L 79 – bilag 9) har Foreningen af Registrerede Revisorer kommenteret forslaget til lov om udbetaling af den skattemæssige værdi af visse renteudgifter («Negativ indkomstskat») (L 79).

Foreningen af Registrerede Revisorer har således givet udtryk for, at ordningen bør udvides til at omfatte samtlige erhvervsdrivende, ligesom foreningen finder, at ordningen burde gøres permanent og ikke begrænses til indkomstårene 1981 og 1982.

Som anført i svarene på udvalgets spørgsmål 20 og 24 (L 79 – bilag 8) er lovforslaget et led i regeringens bestræbelse på at afhjælpe de vanskelige økonomiske forhold, der især hersker inden for landbruget, og man har derfor fundet det rigtigst at begrænse lovforslagets regler til landbruget, idet man dog ved ændringsforslag har udvidet ordningen til de med landbruget beslægtede erhverv, gartnerier, planteskoler og frugtplantager. Under hensyn til lovforslagets særlige karakter har man også fundet det rigtigst at gøre ordningen tidsbegrænset.

Foreningen giver videre udtryk for, at ordningen bør udvides til også at omfatte landbrugere, der har afstået landbruget i løbet af indkomståret.

Som anført i svaret på udvalgets spørgsmål 5, 6 og 22 (L 79 – bilag 8) har det været nødvendigt for at gøre reglerne så enkle at administrere som muligt at afgrænse den personkreds, der kan få udbetalt skatteværdi af renteudgifter, til personer, der driver landbrug ved udgangen af indkomståret.

Foreningen giver udtryk for, at hele den negative indkomst og ikke kun renteudgifter bør kunne give adgang til udbetaling.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, tilsigter forslaget specielt at afhjælpe økonomiske problemer i landbruget m.v., der er affødt af det stigende renteniveau sammenholdt med de mindre gunstige

indtjeningsforhold. Hertil kommer, at en ordning som den af foreningen omtalte vil betyde en væsentlig forøgelse af udgiften ved ordningen.

Foreningen giver udtryk for, at ordningen bør udvides til at omfatte alle forfaldne renteudgifter, uanset om disse er betalt. Foreningen anfører i den forbindelse, at der må forventes en del vanskeligheder ved at afgøre, hvornår en renteudgift er betalt, specielt når der er tale om en kassekredit.

Som nævnt i kommentaren til De Danske Landboforeningers og Danske Husmandsforeningers henvendelse til udvalget (L 79 – bilag 15) har man fundet det rimeligt, når der som efter lovforslaget nærmest er tale om udbetaling af et egentligt tilskud, at knytte tilskuddet til de faktisk betalte renteudgifter. I denne forbindelse kan også anføres, at renteudgifter – f.eks. i tilfælde hvor landbrugeren er gået konkurs – ikke kan antages at svare til en reel renteudgift hos den skattepligtige.

Til de i henvendelsen anførte problemer med at afgøre, om en kassekreditrente er betalt, kan anføres:

En kassekredits maksimum må bero på den indbyrdes aftale mellem den skattepligtige og pengeinstituttet. Det kan i denne forbindelse ikke udelukkes, at en kassekredits maksimum efterfølgende ændres i forhold til den oprindeligt fastsatte grænse, eventuelt i forbindelse med et overtræk. Renteudgifter vil efter lovforslagets § 2, stk. 3, kunne anses for betalt, når renteudgifterne er debiteret den skattepligtiges kassekredit, og kassekreditens maksimum, jfr. ovenfor, ikke er overskredet på tidspunktet for ansøgningen om udbetaling af skattemæssig værdi af renteudgifter. Der må i denne forbindelse som udgangspunkt lægges vægt på, hvad fordringshaverens kontoudtog viser.

Foreningen anfører, at begrænsningerne i retten til at foretage afskrivninger, varelager-